1

Наметами квітучими рясніє
Твоїх вишень весняна заметіль.
І, мов дитя, на білих грудях хвиль
Тебе гойдають чорні буревії.
Але вже око змружене крізь вії
Зорить за обрієм нехибну ціль,
І десь у дальнім лоні інших піль
Твоя весна, мов тихий колос, зріс.
Ти до кінця плекаєш любий сон
В борні нездоланого самурая,
Що всі думки твої бере в полон.
О воле, що нема їй перепон,
Що суходіл і море перекрає!
Чи чуєш ти, як темна буря грає?

2

Тебе, мов бранку, обступили гори
І полум'ям пашать тобі в лице.
Ти розсуваєш замкнене кільце
У зачаровані, німі простори,
І слухаєш, як важко дише море,
І в цвіті бачиш кожне деревце.
Тут — наче серце спіймано в сільце,
А там навколо — всесвіт неозорий.
І в літні ночі, темні й запашні.
Ти чуєш, чуєш в яві і вві сні
Крізь тишу, що простір заколисала,
Далекий поклик зваби і жаги:
То тужно плеще в прикрі береги
Прибій ще не приступного Байкалу.

VI. 34.